

Forchold, som falde ind under de almindelige Lovregler, medens vi med Hensyn til Ulykkesforsikringen staa paa bar Grund og kunne gaa efter et Skøn. Jeg omtalte det, den Gang det nævnte Forslag forhandlede her, og sagde, at man kunde gaa frem efter en anden Regel, fordi det var en Skønssag, end naar man vilde tage Skovene med i en Regel i kommunal Henseende. Jeg havde ikke ventet at faa at høre, at man saa ogsaa kunde gøre det her, hvor det vilde være galt. Det blev omtalt udførlig nok, hvorfor man kunde gøre det ved Ulykkesforsikringen, og hvorfor det ikke kan anvendes her. Det ærede Medlem (Dvejen) fortæller, at naar det kan gøres for Ulykkesforsikringen kan det ogsaa gøres her. Men den ærede Ordfører har jo ganske Ret i, at hvis det gøres her, saa vil man med Føje kunne drage Konsekvensen. Men det kan det ærede Medlem ikke gøre for Ulykkesforsikringen. Det er en Ting for sig, det er et Forhold, som kan ordnes efter Skøn. Men ganske vist har jeg ikke troet, at man kunde tage det til Indtægt lige overfor de almindelige kommunale Udgifter, saa det, der er fremkommet i den Retning, gør mig mere tilbøjelig til at tro, at man skal lade det blive ved det Forhold, som er det legale, og som Loven af 20de Juni 1850 ordner, og som ogsaa kendes fra alle Tider. Hvis man vil gaa den Vej at stemme det hele ud, saa for mig gerne. Jeg skal nok komme igennem endda.

De øvrige Endringsforslag, som ere stillede af Udvalget, behøver jeg ikke at udtale mig om. Jeg anser dem for temmelig selvfølgeligelige, nemlig dem, der ere stillede under Nr. 6, 7, 8 og 9; jeg har i alt Fald ikke nogen Bemærkning, som jeg føler Trang til at gøre i den Anledning.

Derimod maa jeg tillade mig at udtale mig om det Endringsforslag, der er stillet udenfor Betænkningen af to ærede Herrer. Det ærede Medlem (Breinholt), der motiverede Endringsforslaget, sagde først, at han godt kunde finde sig i at blive fri for hele Loven, og jeg tror, at det ærede Medlem har udtalt dette tidligere. Ja, jeg veed nok, at der er enkelte, som gerne ville være fri for hele Loven, men jeg skulde dog tage meget fejl, om ikke Landbefolkningen som Helhed og endog i høj Grad sætter Pris paa at faa en Lov om Snekastning. Jeg er meget tilbøjelig til at tro det. Det er nemlig ellers meget sjældent, at Indenrigsministeren modtager Tilkendegivelser rundt omkring fra om Ønsker i Retning af nye Love, og modtager Anmodninger om at sørge for dette eller hint, men angaaende Snekastningsloven har jeg saet ikke saa faa Tilken-

degivelser af denne Slags fra Folk, som ellers ikke henvende sig til mig. Jeg støtter mig altsaa paa dette Vidnesbyrd og tror, at der virkelig er et almindeligt Ønske om at faa en saadan Lov, og dernæst støtter jeg mig ogsaa paa, at de nuværende Forhold ere saa urimelige, at jeg maa sige, at jeg godt kan lempe mig for at faa noget bedre, selv om jeg ikke i og for sig skulde anse det for helt godt, saa at jeg altsaa vil være tilfreds, dersom denne Lov blot kunde gennemføres i sine Hovedtræk. Altsaa jeg beklager, at det ærede Medlem ikke er enig med mig deri, men jeg tror, at hans Stilling er noget isoleret, og at der ikke er mange, der mene, at vi ikke bør faa en Snekastningslov, og at dette Forslag ikke stiller Sagen paa et bedre og retfærdigere Grundlag end den Ordning, vi for Tiden sidde inde med. — Saa sagde det ærede Medlem, at Ministeren formodentlig hellere vilde være fri for det Forslag, som han er Medforslagsstiller af, fordi han ønskede ikke at faa med alle disse Klager og Besvarelser at gøre. Ja, man maa jo finde sig i at skulle svare, og der findes desuden et andet Punkt i Lovforslaget, ifølge hvilket der ogsaa kan indgives Klager til Ministeren. Men jeg vil overhovedet sige, at naar det ærede Medlem mener, at Amtsrådet bliver øverste Instans med Hensyn til Snekastningsreglerne i denne Lov undtagen i det Tilfælde, hvor det udtrykkelig er nævnt, at Ministeren er det, nemlig i § 1, saa er jeg ikke af den Mening. Der er ikke Spørgsmaal om, at Ministeren jo ifølge Loven i det hele maa have den øverste Myndighed og maa føre Tilsyn med, hvorledes Snekastningsbyrden kan blive ordnet. Det kan være, at Tilsynet kan indskrænkes til Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt det vedkommende Amt har anvendt Loven paa rette Maade; men der er ikke Spørgsmaal om, at den øverste Myndighed skulde kunne flyttes bort fra Indenrigsministeren. Der kan være Tilfælde, hvor Amtsrådet maa have Afgørelsen af Sagerne, men en Masse Fortolknings-spørgsmaal ville som hidtil blive forelagte Indenrigsministeren angaaende Snekastningsloven. Jeg er ganske sikker paa, at den Uklarhed, som jeg nævnte, at der vil komme i § 5, vil give Anledning til en Masse Henvendelser til Ministeriet. Men nu kommer det an paa, om det er heldigt eller ej at gaa til Ministeren med disse Klager. Det afhænger af, hvad der skal afgøres. Hvor der er Tale om et rent Skøn over Spørgsmaal, som ene og alene og i hvert Fald bedst kunne løses af den kommunale Myndighed, der er sammensat saaledes, at den